

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ.

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਬਾਲਮ ਉਰਫ਼ ਬਾਲਮੁਕੰਦ, - ਉੱਤਰਵਾਦੀ

1953 ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ 145 ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ

1954

24 ਨਵੰਬਰ

ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1923 ਦਾ VIII) - ਧਾਰਾ 30 - ਫੈਸਲਾ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ - ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ - ਅਪੀਲ ਦੇ ਲਈ ਸਮਾਂ ਸਮਾਪਤ - ਕੀ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਜਾਂ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1908 ਦਾ IX) - ਧਾਰਾ 5 - ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਸਮਾਂ - ਕੀ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - "ਪੁਖਤਾ ਕਾਰਨ" - ਕੰਸਟਰਕਸ਼ਨ ਆਫ਼- ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1923 ਦਾ VIII) - ਧਾਰਾ 3 - ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ - ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਕਾਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹੋਈ ਸੀ - ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ - ਧਾਰਾ 30 - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ - "ਰੁਜ਼ਗਾਰ" - ਅਰਥ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦਾ ਦਾਇਰਾ

ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪਾਰਟੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਆਰਡਰ XX ਨੂੰ ਵਰਕਰਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ "ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ" ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਵਰਕਰਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੀਤ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਸੰਚਾਰ। "ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ" ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਠੋਸ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਜਾਂ ਅਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਦੀ ਉਚਿਤ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਦਸਾ ਕਿਵੇਂ ਵਾਪਰਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹਾਦਸਾ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ. ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ" ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਕਰਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ। ਜਿੱਥੇ ਸਬੰਧਤ ਸਾਮੱਗਰੀ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ

ਲੱਭਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ।

ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਰਕਰਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਲਈ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ ਕਿ ਹਾਦਸਾ ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਕਾਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

924

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[ਵੋਲ. VIII]

ਜੇਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਕਿਸੇ ਖੋਜ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਕੇਸ ਦਾ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ "ਰੁਜ਼ਗਾਰ" ਸ਼ਬਦ ਅਸਲ ਕੰਮ ਜਾਂ ਕੰਮ ਦੀ ਥਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਲਾਲ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਕਾਂਗੜਾ, ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਵਿਖੇ, ਮਿਤੀ 27 ਜੁਲਾਈ, 1953 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਡੀ.ਐਨ. ਅਗਰਵਾਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ, ਉੱਤਰਵਾਦੀ ਲਈ।

ਫੈਸਲਾ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਇਹ ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1923 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਧਵਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਘੂ ਦੇ ਨਾਬਾਲਗ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਅਤੇ ਨਾਬਾਲਗ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੈ।

ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਰਘੂ ਬਾਲਮੁਕੰਦ ਉੱਤਰਵਾਦੀ ਦੀ ਖਾਣ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ 15 ਮਾਰਚ 1951 ਨੂੰ ਇਕ ਹਾਦਸਾ ਵਾਪਰ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਕ ਕਲਿਆਣ ਸਿੰਘ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਰਘੂ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਕ ਜਾਂ ਇਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਰਘੂ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ 5000 ਰੁਪਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ 'ਚ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨਾਲ ਖਾਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਖਾਨ ਡਿੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਬਾਲਮੁਕੰਦ, ਮਾਲਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ 12 ਫਰਵਰੀ 1951 ਨੂੰ ਇਹ ਖਾਨ ਕਾਲੂ ਰਾਮ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਕੋਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੋਈ ਹਾਦਸਾ ਉਸਦੀ ਖਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਲਈ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਥੇ ਕੋਈ ਹਾਦਸਾ ਵਾਪਰਦਾ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ, ਭਾਵ ਬਾਲਮੁਕੰਦ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਵੋਲ. VIII] ਇੰਡੀਅਨ ਲਾਅ ਰਿਪੋਰਟਸ

925

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਘੂ ਦੀ ਮੌਤ 14 ਸਤੰਬਰ 1951 ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 16 ਅਕਤੂਬਰ 1951 ਨੂੰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਨਾਬਾਲਗ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਫਿਰ 9 ਨਵੰਬਰ 1951 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ 27 ਜੁਲਾਈ 1953 ਤੱਕ ਲੰਬਿਤ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਹਾਦਸਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕਿਸੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੌਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਉੱਤਰਵਾਦੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਮੁਢਲੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਜਤਾਈ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ, ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ 27 ਜੁਲਾਈ 1953 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਪੀਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 9 ਨਵੰਬਰ 1953 ਨੂੰ

ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਯਾਨੀ. , ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕੀਤੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਜੋ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸਨ, ਨੂੰ 4 ਸਤੰਬਰ 1953 ਤੱਕ ਹੁਕਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਲਈ 22 ਸਤੰਬਰ 1953 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਪੀ 20 ਅਕਤੂਬਰ 1953 ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਮਾਂ ਕੱਢਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। 27 ਜੁਲਾਈ 1953 ਤੋਂ 4 ਸਤੰਬਰ 1953 ਤੱਕ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਵੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਫਿਰ ਅਪੀਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੁਕਮ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਇਹ 4 ਸਤੰਬਰ 1953 ਨੂੰ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਪਾਰਟੀਆਂ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪੁੱਛ- ਪੜਤਾਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ ਕਦੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੁਭਾਵਿਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪਾਰਟੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰੇਗੀ ਜਾਂ, ਇੱਕ ਸ਼ਰਤੀਆ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੂੰ ਪੂਰਵ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਤਾਰੀਖ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪਾਰਟੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ XX ਨੂੰ ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਨੂੰ ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਾਂ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਉਣ ਅਤੇ ਸੂਚਿਤ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਭੁੱਲ। 4 ਸਤੰਬਰ 1953 ਤੱਕ ਧਿਰਾਂ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਆਧਾਰ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੈਂ 27 ਜੁਲਾਈ ਤੋਂ 4 ਸਤੰਬਰ 1953 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਮੰਨ ਸਮਾਂ ਵਧਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਆਖਰਕਾਰ, " ਸਫੀਸ਼ੈਂਟ ਕਾਜ਼" ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਠੋਸ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਜਾਂ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। . ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਈ ਗਈ ਮਿਆਦ ਲਈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ

ਕਟੌਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 29(2) (2) (a) ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੈ। ਵਰਕਰਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਹੈ।

ਹੁਣ, ਇੱਕ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੌਰਾਨ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿੱਜੀ ਸੱਟ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਸੱਟ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਕੁੱਲ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਟ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, (1) ਕਿ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ; (2) ਕਿ ਇਹ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ; (3) ਕਿ ਦੁਰਘਟਨਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀ; ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ (4) ਕਿ ਸੱਟ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੱਟ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕੁੱਲ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜਤਾ ਹੋਈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ 15 ਮਾਰਚ 1951 ਨੂੰ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੱਟ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕੁੱਲ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜਤਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਗੰਜੇ ਪਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹਾਦਸਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਤਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।

ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਦੀ ਸਹੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਦਸਾ ਕਿਵੇਂ ਵਾਪਰਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੇ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ. ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਉਪਦੇ ਹਨ" ਅਤੇ "ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ" ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਾਮੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਕਰਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ। ਜਿੱਥੇ ਸਬੰਧਤ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਕੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਨੌਕਰੀ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰਿਆ ਹਾਦਸਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ, "ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਹਾਦਸਾ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ" ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲੀ ਕੋਰਟ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, - ਹਰਬਰਟ ਬਨਾਮ ਸੈਮੂਅਲ ਫੋਕਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ (1) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਐਟਕਿੰਸਨ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੀ. ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ।, ਤਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਰਕਰਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਲੰਕਾਸ਼ਾਇਰ ਅਤੇ ਯੌਰਕਸ਼ਾਇਰ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਹਾਈਲੇ (2) ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਰ- ਵਾਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਧਿਰਾਂ (ਸਾਹਿਬ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸ਼ਫੀਕ ਅਹਿਮਦ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਯੇਸੂ ਹਲਦੰਕਰ ਬਨਾਮ ਦਾਦਾਭੋਏ ਹਾਰਮਾਸਜੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (4) ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਖੋਜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਦੁਰਘਟਨਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਵਾਪਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੰਮਕਾਰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਖੋਜ ਸਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ ਕਿ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨੌਕਰੀ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।

ਹੁਣ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਕਿ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ, ਏ.ਡਬਲਿਊ. 1, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦੁਰਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੱਟ ਲਈ ਕਿਸੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਹੱਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਮਾਲਕ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਨਾ. ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਏ.ਡਬਲਿਊ. ਸ਼ਿਵ ਰਾਮ ਨੇ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਖਾਨ ਵਿੱਚ ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਵੀ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫ਼ਲ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਬਿਆਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰਘੂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰੁੱਖ ਦੇ ਡਿੱਗਣ. ਕਮਨੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਲੌਜੀ, ਆਰ.ਡਬਲਿਊ. 2, ਧੰਨਾ, ਆਰ.ਡਬਲਿਊ. 3 ਅਤੇ ਹਰੀ ਚੰਦ, ਆਰ.ਡਬਲਿਊ. 6 ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸੱਟ ਦਰਖਤ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਰਘੂ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦਰੱਖਤ ਖਾਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਇੱਕ ਖੋਜ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਕਿ ਦਰੱਖਤ ਜੋ ਕਿ ਖਾਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਧੰਨਾ, ਆਰ.ਡਬਲਿਊ. 3 ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦਰੱਖਤ ਖਾਨ ਤੋਂ 40 ਤੋਂ 50 ਗਜ਼ ਦੂਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਹਰੀ ਚੰਦ, ਆਰ.ਡਬਲਿਊ. 6, ਦਰੱਖਤ ਨੂੰ 200 ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਲੌਜੀ, ਆਰ.ਡਬਲਿਊ. 2. ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਦਰਖਤ ਖਾਨ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦਰਖਤ ਖਾਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ "ਰੁਜ਼ਗਾਰ" ਸ਼ਬਦ ਅਸਲ

ਕੰਮ ਜਾਂ ਕੰਮ ਦੀ ਥਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕਾਮੇ ਨੂੰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ।

ਭਾਗੂਬਾਈ ਬਨਾਮ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਸੈਂਟਰਲ ਰੇਲਵੇ, ਵੀ.ਟੀ., ਬੰਬਈ (1) ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਉੱਥੇ ਦੁਰਘਟਨਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮਾਲਕ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਖ਼ਤਰਾ 1 ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸ੍ਰੀ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਹਾਦਸਾ ਦੁਪਹਿਰ 1 ਵਜੇ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਵਾਪਰਿਆ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ, ਜੇਕਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਨ ਤੋਂ 40 ਤੋਂ 50 ਕਦਮ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਥੋੜਾ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਆਪਣਾ ਭੋਜਨ ਲੈਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਰਘਟਨਾ ਉਸਦੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਰਡ ਐਟਕਿੰਸਨ ਦੁਆਰਾ ਹਰਬਰਟ ਬਨਾਮ ਸੈਮੂਅਲ ਫੌਕਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟੇਡ (2) ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਖੋਜ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਖੋਜ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀਆਂ

ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੈਂਟਰਲ ਗਲਾਸ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਅਬਦੁਲ ਹੁਸੈਨ (3) ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ:

932

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[ਵੋਲ. VIII]

ਮੈਂ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਸਹੀ ਸੰਸਕਰਣ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਬਾਲਮ, ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦਾ ਮੈਨੇਜਰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਗਵਾਹ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਏ.ਡਬਲਯੂ. 1, ਜੋ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਉਸ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹੈ ਜੋ ਰਘੂ ਨੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਏ. 1 ਦੇਖੋ)। ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਹਾਦਸਾ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਖਦਾਨ ਤੋਂ ਦੁਰਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਦੂਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਹਾਣੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮੈਨੇਜਰ ਗਵਾਹ ਦੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸਨ। ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ

ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਹਾਦਸਾ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਕਰੀਬ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ, ਏ.ਡਬਲਯੂ. 1. ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹਾਦਸਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰਿਆ ਜਦੋਂ ਰਘੂ ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂ 1 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖਾਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਰਘਟਨਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਮਪਸਨ ਬਨਾਮ ਸਿੰਕਲੇਅਰ (1) ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਥੌਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।

ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਦੌਰਾਨ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ-1 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਖੋਜਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਸੰਭਾਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ. ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 9 ਨਵੰਬਰ, 1951 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 27 ਜੁਲਾਈ, 1953 ਤੱਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਲੰਬਿਤ ਰਹੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ 15 ਮਾਰਚ 1951 ਨੂੰ ਹੋਏ ਹਾਦਸੇ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੁਣ ਵੀ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਦੇਰੀ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ

ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਕੇਸ ਦਾ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹਿਚਕਚਾਹਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 27 ਦਸੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

-Jaspal Singh, Translator.